

A FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

3.Kf.27.299/2012/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla a Gárdos, Füredi, Mosonyi, Tomori Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Tomori Erika ügyvéd által képviselt felperesnek, az Orosz V. Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Orosz V. Sándorügyvéd által képviselt **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina krt. 39.) alperes ellen piacfelügyeleti eljárásban hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. évi május hó 9. napján kelt 19.K.33.071/2011/12. számú ítélete ellen a felperes által 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az adóhatóság külön felhívására - 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes főtevékenysége szerint fogyasztási hitelt nyújt gépjárművásárlók részére. Egyik ügyfelének fennálló 7 éves futamidejű hitelszerződése alatt közölt időközi elszámolás kapcsán kezdeményezett hatósági eljárás nyomán az alperes a felperes éves kimutatás közzétételét vizsgálta. 2011. június 16-án kelt FK-I/B-6229/2011. számú határozatában megállapította, hogy a felperes megsértette a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 206. § (1) bekezdésében foglalt - az ügyfelek időszakos tájékoztatására vonatkozó - jogszabályi rendelkezéseket, ezért határozatának I.

pontjában megtiltotta a jogsértő magatartás további folytatását, míg a I/A pontban 250.000 forint fogyasztóvédelmi bírságot szabott ki. Az alperes álláspontja szerint azzal, hogy a folyamatos, 84 hónapos futamidejű hitelszerződés 2007. augusztus 22-i fennállása óta egyetlen alkalommal sem küldött éves kimutatást a felperes az ügyfél részére, megfosztotta az ügyfelet a szerződésével kapcsolatos tájékozott döntéshozatal lehetőségétől. Az alperes rögzítette a határozatában az általa alkalmazott intézkedés indokait, és a bírság összegének meghatározásakor figyelembe vett szempontjait.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Kifogásolta, hogy az ügyfél és a közte létrejött hitelszerződést folyamatos szerződésnek minősítette az alperes. A Hpt. rendelkezéseit értelmezte, mert a törvény nem definiálja, mely szerződések minősülnek ilyen szerződésnek, a Hpt. 203-211. §-aihoz fűzött indokolás csak annyit rögzít, hogy a fogyasztók érdekeit szolgálja a folyamatos tájékoztatási kötelezettség. A Hpt. 206. § (1) bekezdésének szó szerinti értelmezése szerint csak a betétösszegek ismétlődő lekötésére szóló szerződések tartozhatnak ebbe a kategóriába, az ilyen szerződéseket megkötő pénzügyi szervezeteket terheli az évenkénti kimutatás megküldésének kötelezettsége. A jogszabályhely tágabb értelmezése esetén is legfeljebb a folyamatos és az ismétlődő lekötésű betétszerződések tartoznak ebbe a kategóriába, de még ez az értelmezés sem terjedhet ki a hitelszerződésre. Kifogásolta azt is, hogy az alperes annak ellenére szankcionálta a magatartását, hogy a jogszabályhely értelmezésére iránymutatónak tekinthető alperesi állásfoglalás a felperesi magatartás után keletkezett. Hivatkozott a jogállamiság elvére, több Alkotmánybírósági határozatra, valamint a Legfelsőbb Bíróság eseti döntéseiben foglaltakra is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kitérve az alperesi állásfoglalások helyére a jogalkotásban, az Alaptörvény hivatkozott rendelkezései helyes alkalmazására, elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a Hpt. 206. § (1) bekezdésben foglalt szabályozás kizárólag a betétszerződésre vonatkozik-e. Amennyiben nem, úgy másodsorban azt kellett megvizsgálnia, hogy a hitelszerződés folyamatos szerződésnek minősül-e. Megállapította, hogy a Hpt. 206. § (1) bekezdésében foglalt szabályozás nem kizárólag a betétösszegek ismétlődő lekötésére szóló szerződésekre vonatkozik, hanem a pénzügyi intézmények által köthető valamennyi folyamatos szerződésre. A törvény a „folyamatos szerződések” és nem a „folyamatos szerződés” fogalmat használja, azaz nemcsak egy folyamatos szerződés típusra vonatkozik. A zárójeles részben a jogalkotó éppen azért jelölte meg külön a betétszerződések ismétlődő lekötésére vonatkozó szerződést, mert a szerződéstípus nem egyértelműen folyamatos szerződés tekintettel arra, hogy az több, egymást követő szerződésre (szerződéssorozatra) vonatkozik. Álláspontja szerint az alperesi érvelés helytállóságát támasztja alá a Hpt. 206. § (2) bekezdése is, mivel az „számlát” és nem „betétszámlát” említ, azaz valamennyi számlatípust, így a hitelszámlát is magában foglalja. A hitelszerződést folyamatos szerződésnek minősítette. A jogszabályhely szóhasználatát követve különös jelentőséggel bírónak tartotta, hogy

„legalább évente” egy alkalommal kell teljes körű írásbeli kimutatást készíteni, ez pedig értelemszerűen egy hosszabb, évekig tartó szerződéses kapcsolatot feltételez, amely nem kizárólag a betétszerződésekre (különösen nem csak a betétösszegek ismétlődő lekötésére szóló szerződésekre) jellemző, hanem igaz a hitelszerződésre is. Kiemelte, hogy a jogszabály „egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatás (kivonat)” megküldéséről rendelkezik, nem pedig számlakivonatokról. Vagyis a kötelezettség, azokra a tartós, folyamatos szerződésekre vonatkozik, amelyeknél a kimutatás fogalmilag értelmezhető. A felperes nem vitatta, hogy 7 éves futamidejű hitelszerződést kötött az ügyféllel, tehát a jogviszony a szerződéskötéstől számított 7 év elteltével zárul le, így az ügyfélnek folyamatos, ismétlődő törlesztési kötelezettsége van. Rámutatott arra is, hogy nincs annak jelentősége, hogy az ügyfél valójában törleszt-e, vagy sem, hiszen a törlesztéstől függetlenül a kötelezettsége fennáll, amennyiben nem törleszt, úgy éppen ezen kötelezettsége alapján akár végrehajtást is indíthat vele szemben a felperes. A Hpt. 2. számú mellékletében található hitel és pénzkölcsön nyújtására irányuló tevékenységet meghatározó fogalom alapján megállapította azt is, hogy a hitelszerződés nem egyszeri jogi aktust jelent, hanem egy folyamatot, amely a hitelnyújtás előtti tevékenységeket, a hitel nyújtást és az azt követő tevékenységeket is magában foglalja.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésében a felperes a kereseti kérelmének megfelelően az alperesi határozat hatályon kívül helyezést kérte, perköltségének megállapítása mellett. Változatlanul arra hivatkozott, hogy a Hpt. 206. § (1) bekezdésének a kölcsön- és hitelszerződésekre való alkalmazhatóságát sem a kommentár, sem a miniszteri indoklás, sem pedig a bírósági joggyakorlat nem támasztja alá. A jogszabályhely és a jogszabályi környezet értelmezéséből sem vonható le ilyen következtetés. A Hpt. rendelkezéseit és fogalomhasználatát vizsgálva egyértelmű, hogy amikor a jogalkotó egy zárójeles közbevetést egy nagyobb halmaz részének szán, akkor ezt a törvény taxatív felsorolással, illetve példálózó felsorolás esetén a „például”, a „különösen”, az „ideértve” és a „stb.” szavak használatával teszi egyértelművé. Ilyen módszert a jogalkotó nem alkalmazott, melyből álláspontja szerint az következik, hogy a zárójeles közbevetés a „folyamatos szerződések” pontosítását, egyértelműsítését szolgálja, tehát a „folyamatos szerződések” fogalma a „betétösszegek ismétlődő lekötéséről szóló szerződés”-t jelenti. A hitelszerződésekre is kiterjedő hatály a törvény szövegéből nem vezethető le, ezért az elsőfokú ítéletben található jogi okfejtés megalapozatlan. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a „legalább évente egy alkalommal” teljesítendő kivonat küldési kötelezettségtől önmagában a szerződés nem válik folyamatossá. Ha a jogalkotó minden éven túli szerződésre akart volna ilyen kötelezettséget előírni, ezt egyértelmű rendelkezéssel megtette volna. A Hpt. 206. § (1) bekezdése azonban a „folyamatos szerződések” fogalmát használja, ami az éven túli szerződésektől nyilvánvalóan eltérő fogalmat jelent.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Érvelése szerint a törvényi definícióból egyértelműen kitűnik, hogy a kölcsönszerződés olyan folyamatos szerződés, amely

mindaddig fennáll, amíg az adós maradéktalanul nem tesz eleget a visszafizetési kötelezettségének.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (3) bekezdése szerint eljárva, a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően, a rendelkezésre álló peradatok alapján a tényállást a döntéshez szükséges mélységben helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése helytálló volt. A felperes fellebbezésében lényegében a kereseti kérelmében előadottakat ismételte meg, érveire az elsőfokú bíróság részletes, a vonatkozó jogszabályhely kimerítő, logikus értelmezésével megfelelő választ adott, kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva hagyta helyben.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla az alperes másodfokú perköltségéről a Pp. 78. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett, míg a le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles viselni.

Budapest, 2012. évi november hó 21. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, **Dr. Rácz Krisztina s.k. előadó bíró** **Dr. Szőke Mária s.k. bíró**

A kiadmány hitelül

tisztviselő